

PEDAGÓGUSNAPRA

B. Radó Lili: Tanítónk

Kézen fogott, és megmutatta,
 hogy milyen szép a mi világunk.
 Az ő szemével kezdtük nézni,
 s ma már a magunkéval látunk.

Látjuk hazánkat, életünket,
 s hogy mit tud tenni egy-egy ember,
 de e tengernyi tarka képet
 ő töltötte meg értelemmel.

Ezt megköszönni gyűltünk össze,
 s amit mondunk, nem üres szólam,
 a szívünk tiszta muzsikája
 csendül e néhány meleg szóban:
 amit tudunk, amihez értünk,
 az út, amelyen visz a léptünk,
 hogy eljussunk egy messze célig,
 mind róla vall ma, őt dicsérik
 hálás szavaink, neki szólnak,
 aki vezetőnk, példaképünk
 s jó barátunk:
 a tanítónknak!

EGYÜTT A RÉGI OSZTÁLY

Réges-régen, egy iskolában volt egy 1. c osztály, akik ahogy cseperedtek egy összetartó közösségé váltak. Így ment ez egészen 4 éven keresztül. De 5. év végén, sajnálatos módon a szélrózsa minden irányába szétszóródott ez a csodálatos kis társaság.

Az idő egyre telt-múlt, és mi mind távolabb kerültünk egymástól. Nem tudjuk, milyen külső sugallat lehetett az, amely szinte mindannyiunkat egyszerre érintett meg, hogy „jó lenne megint egy kicsit együtt lenni”. 2005. május 13. péntek ellenére osztályfőnöki órát szerveztünk.

3 órakor összejöttünk az egykori iskolában az egykori osztályfőnökünkkel, Bercziné B. Cecíliával feleleveníteni a régi szép emlékeket. Csak néhányan hiányoztak, a jelenlevők pedig régi képekkel, emlékekkel, füzetekkel felszerelve keresték a padok között a volt helyüket, amit rövid idő múlva feladtak, mert már senki sem emlékezett, ki, hol ült, és ki mellett. De nem ez volt az egyetlen, amire nem emlékeztünk, sajnos a hetes sem tudta a dolgát; jelentett ugyan, de nem úgy, ahogy azelőtt. A fő bakit Nyilas Árpád követte el, ugyanis a Cili néninek szánt osztály-

csokrot a nagy beszélgetésben elfelejtette átadni, de ügyesen helyrehozta vétkét. Boldogok voltunk együtt, a csúnya emlékek is megszépültek, a szépek pedig még szebbé váltak. Cili néni igencsak felkészült az órára, elhozta régi jegyzeteit, amiből felolvastott, egy múltat idéző játékot játszott velünk, ami nagyon érdekes volt. Sajnos itt meg kell említenem, hogy egy-két fiú bizony nem a kellő tisztelettel viselkedett, szemet hunyunk felettük, hisz minden családnak van fekete báránya. Gyorsan múlt az idő, és mi nem tudtunk betelni egymással. Látszott Cili nénin is, hogy jó neki velünk, és ez az érzés kölcsönös.

Ismét együtt a régi osztály

Cili néni, egykori osztályfőnökünk

Amikor már átittattak bennünket a régmúlt emlékei, a szétszaggatott osztály újra egységes lett; rátaláltunk egymásra, s a régi barátságok újrászövődtek. Még annyi minden mondanivalónk lett volna, olyan jó lett volna még egy kicsit együtt, de mint egy rossz lidérces álom 4 órakor megjelent a takarítónő, Erzsi néni, és egy kulcsomóval fülsíktetően kolompolni kezdett. A takarítónő sürgős dolga miatt vége szakadt annak a csodálatos délutánnak, amire már mindannyian vágytunk. Még annyi időt se hagyott, hogy megbeszéljük, mikor találkozunk legközelebb, sőt ami a legrosszabb, az osztályfőnökünknek sem tudtuk miatta megköszönni a ránk szánt szabadidejét.

Cili néni! Most a Tárnokhír jóvoltából szeretnénk megköszönni, hogy ha csak rövid időre is, de újra 4. c-sek lehetünk. Kívánjuk, hogy még nagyon, de nagyon sok kisdíák lehessen Önre olyan büszke, mint amilyenek vagyunk mi.

Szerencsés Tünde és Nyilas Árpád